

L'AMOR EN REFERÈNCIA A DÉU

pel cardenal LEO JOZEF SUENENS

L'amor té la seva font en Déu que, per definició, ens diu sant Joan, és Amor: per a Déu, viure és estimar. Si el món ha brollat d'aquesta deu només és gràcies a un impuls del seu amor creador, que no ha cessat de desplegar-se a través de la història de salvació. És, doncs, en Ell on hem de descobrir el sentit últim de l'amor humà.

En crear-nos, Déu ens ha fet a la seva imatge i semblança: ha modelat el nostre cor d'acord amb el seu. Tota relació humana és convidada a ser reveladora d'allò que significa «Estimar com Déu». «Et penses que tindria tant de desig de veure Déu, si no l'hagués cop-sat en la teva mirada?», deia admirablement Dant a Beatriu.

L'experiència humana mostra i confirma corprenedorament com n'és, de primordial, per a l'ésser humà la recerca de l'amor.

Només cal interrogar els homes sobre la seva aspiració més profunda. Què volen, en definitiva?, què cerquen en última instància?

Aparentment, els objectius que persegueixen amb els seus desigs semblen múltiples i desbaratats; la política, la professió, els negocis, la literatura, els plaers sexuals, esportius, etc. En realitat, si ens hi fixem bé, allò que busquen tots plegats, dins la varietat dels seus projectes, és una experiència infinitament simple i profunda estimar i ser estimat.

En tots, rics o pobres, hi ha d'una manera conscient o no, la fam i la set d'un amor veritable, autèntic, que no conegui el desgast del temps ni de les incerteses de la feblesa humana.

Allò que cerquen els homes, a través dels reflexos que en descobreixen o que esperen descobrir, és un amor més fort que el temps i que la mort; un amor que no defalleixi mai i que vivifica i consolida tot allò que estima i sosté. Sant Agustí va expressar ja aquesta nostàlgia, que és al cor de tot home: «Ens has fet per a tu, Senyor, i el nostre cor és inquiet si no troba en tu el seu repòs».

Un cristià es defineix com algú que creu en l'amor de Déu. «Pel que fa a nosaltres, deia sant Joan, hem cregut en l'amor». El cristià creu que ell és estimat per Déu d'una manera personal, única i perseverant.

Un *fidel* és un creient que cerca de respondre a l'amor fidel que Déu li té: tota l'Esriptura il·lustra la perseverança de Déu en l'amor. Aquesta fidelitat, el Creador la viu no solament com un compromís intens en l'avui dels homes, sinó sobretot com a continuïtat apassionada en l'amor alliberador.

Massa cristians no gosen creure en aquest amor de Déu envers ells, en aquest amor inicial, perseverant, que mai no abandona i que abasta tota l'existència humana. La raó d'aquesta incredulitat sovint no és sinó la de no haver trobat mai en el seu camí creients que hagin estat per a ells reflex de la fidelitat divina.

Saber-se estimat per Déu, per un Déu Pare, Fill i Esperit Sant, per un triple i únic Amor.

Això capgira la vida i qualsevol comportament humà. Aleshores se'ns obren uns nous horitzons. Ja que la fe ens ensenya que no solament som estimats de Déu, tal com som, sinó que Déu vol ésser en nosaltres aquesta *força d'estimar* a la qual aspirem.

No solament ens cal viure l'amor al proïsme com una resposta a la seva crida, sinó que som convidats a estimar amb l'amor mateix de Déu, amb el cor mateix de Déu, el qual se serveix del nostre per donar a la seva passió amant un rostre concret i atractiu.

«Quan estimeu, ha dit un poeta, no heu de dir: Déu és en el meu cor, sinó més aviat: jo soc en el cor de Déu».